

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8568/2548

นายสิทธิชัย ชูจันทร์โจทก์ สำนักงานประกันสังคมจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.เงินทดแทน พ.ศ. 2537 มาตรา 53,

พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 54

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ยื่นคำร้องขอรับเงินทดแทนที่สำนักงานประกันสังคมเขตพื้นที่ 7 และมีหนังสือยินยอมให้องค์การค่าของครุสภาซึ่งเป็นนายจ้างของโจทก์เป็นผู้รับเงินทดแทนแทนโจทก์ การที่จำเลยโดยสำนักงานประกันสังคมเขตพื้นที่ 7 มีหนังสือถึงผู้อำนวยการองค์การค่าของครุสภาปฏิเสธการจ่ายเงิน ส. ผู้ทำการแทนนายจ้างอุทธรณ์คำสั่ง ดังนี้ แม้จำเลยจะได้แจ้งผลคำวินิจฉัยของคณะกรรมการกองทุนเงินทดแทนไปยังผู้อำนวยการองค์การค่าของครุสภาในวันที่ 1 พฤษภาคม 2545 และในวันที่ 20 พฤษภาคม 2545 แต่เมื่อหนังสือยินยอมที่โจทก์มีถึงผู้อำนวยการสำนักงานประกันสังคมเขตพื้นที่ 7 โจทก์เพียงแต่ยินยอมให้องค์การค่าของครุสภารับเงินทดแทนได้โดยตรงจากสำนักงานประกันสังคมเขตพื้นที่ 7 เท่านั้น โดยไม่มีข้อความใด ๆ ให้ผู้อำนวยการองค์การค่าของครุสภามีสิทธิอุทธรณ์คำวินิจฉัยของพนักงานเจ้าหน้าที่ต่อคณะกรรมการกองทุนเงินทดแทน การแจ้งของจำเลยทั้งสองครั้งจึงไม่มีผลต่อโจทก์ การนำคดีมาสู่ศาลของโจทก์จึงไม่ต้องห้ามตาม พ.ร.บ.เงินทดแทน พ.ศ.2537 มาตรา 53

คำพิพากษา

โจทก์ยื่นคำร้องขอรับเงินทดแทนต่อสำนักงานประกันสังคมเขตพื้นที่ 7 โจทก์อ้างว่าปวดบริเวณเอวเป็นอย่างมากและไม่สามารถเคลื่อนไหวได้ โดยมีเหตุเนื่องมาจากโจทก์ทำหน้าที่ตรวจสอบและวัดขนาดครุภัณฑ์ ซึ่งจำเป็นต้องเคลื่อนย้ายครุภัณฑ์ที่มีน้ำหนักมากให้แก่นายจ้าง ข้ออ้างของโจทก์จึงเป็นร่องขอรับเงินทดแทนกรณีลูกจ้างประสบอันตราย มิใช่ขอรับเงินทดแทนกรณีลูกจ้างเจ็บป่วย จึงไม่อยู่ในบังคับมาตรา 14 ที่การเจ็บป่วยของลูกจ้างที่สามารถรับเงินทดแทนได้จะต้องเกิดจากโรคซึ่งเกิดขึ้นตามลักษณะหรือสภาพของงานหรือเนื่องจากการทำงาน การที่ศาลแรงงานกลาง ชั่งน้ำหนักระหว่างคำเบิกความของ ป. ซึ่งเป็นแพทย์ผู้เชี่ยวชาญด้านกระดูกและข้อผู้ตรวจรักษา โจทก์กับคำเบิกความของ ธ. ซึ่งเป็นอนุกรรมการการแพทย์คนหนึ่งอีกฝ่ายหนึ่งแล้ววินิจฉัยว่า คำเบิกความของ ป. น่าจะรับฟังมากกว่าและเชื่อตามคำเบิกความดังกล่าวว่าโจทก์ประสบอันตรายจากการทำงาน การที่จำเลยอุทธรณ์ว่าการรับฟังพยานหลักฐานของศาลแรงงานกลางดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย อุทธรณ์ของจำเลยจึงมุ่งประสงค์ให้ศาลฎีการับฟังข้อเท็จจริงว่าโจทก์ไม่ได้ประสบอันตรายจากการทำงานนั่นเอง อันเป็นการโต้แย้งดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐาน จึงเป็นอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง ต้องห้ามมิให้อุทธรณ์ตาม พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ.2522 มาตรา 54 วรรคหนึ่ง ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยโจทก์ฟ้องขอให้เพิกถอนคำวินิจฉัย 86/2545 ของคณะกรรมการกองทุนเงินทดแทน ให้จำเลยจ่ายเงินทดแทน 26,497.66 บาท พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้องจนกว่าชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลยให้การขอไต่ถามฟ้อง ศาลแรงงานกลางพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งและคำวินิจฉัยที่ 86/2545 ของคณะกรรมการกองทุนเงินทดแทนของจำเลย ให้จำเลยจ่ายเงินทดแทนจำนวน 26,497.66 บาท แก่

โจทก์พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลย อุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานวินิจฉัยว่า โจทก์ยื่นคำร้องขอรับเงินทดแทนที่ สำนักงานประกันสังคมเขตพื้นที่ 7 และมีหนังสือยินยอมให้องค์การค่าของครุสภาซึ่งเป็นนายจ้าง ของโจทก์เป็นผู้รับเงินแทนโจทก์ จำเลยโดยสำนักงานประกันสังคมเขตพื้นที่ 7 มีหนังสือถึง ผู้อำนวยการองค์การค่าของครุสภาปฏิเสธการจ่ายเงินนายสุชาติผู้ทำการแทนนายจ้างอุทธรณ์ คำสั่ง แม้จำเลยได้แจ้งผลคำวินิจฉัยของคณะกรรมการกองทุนเงินทดแทนไปยังผู้อำนวยการองค์ การค่าของครุสภาโดยหนังสือแจ้งไปถึงที่ทำการขององค์การค่าของครุสภาในวันที่ 20 พฤษภาคม 2545 และในวันที่ 1 พฤษภาคม 2545 ผู้อำนวยการกองทุนเงินทดแทนแจ้งผลคำวินิจฉัยดังกล่าว ไปยังผู้อำนวยการองค์การค่าของครุสภาด้วย แต่เมื่อหนังสือยินยอมที่โจทก์มีถึงผู้อำนวยการ สำนักงานประกันสังคมเขตพื้นที่ 7 โจทก์เพียงแต่ยินยอมให้องค์การค่าของครุสภาซึ่งเป็นนายจ้าง ของโจทก์รับเงินทดแทนได้โดยตรงจากสำนักงานประกันสังคมเขตพื้นที่ 7 เท่านั้น โดยไม่มีข้อความ ใด ๆ ให้ผู้อำนวยการองค์การค่าของครุสภามีสิทธิอุทธรณ์คำวินิจฉัยของพนักงานเจ้าหน้าที่ต่อ คณะกรรมการกองทุนเงินทดแทน ดังนั้น การแจ้งของจำเลยทั้งสองครั้งจึงไม่มีผลต่อโจทก์ การนำ คดีมาสู่ศาลของโจทก์จึงไม่ต้องห้ามตามพระราชบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ.2537 มาตรา 53 ดัง จำเลยอุทธรณ์ อุทธรณ์จำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น จำเลยอุทธรณ์ในข้อต่อไปว่า การเจ็บป่วยของลูกจ้างที่ สามารถรับเงินทดแทนได้จะต้องเกิดขึ้นจากโรคซึ่งเกิดขึ้นตามลักษณะหรือสภาพของงานหรือ เนื่องจากการทำงานตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 14 อีกทั้งไม่มีเหตุใดมาแทรกแซง ในข้อนี้ศาลฎีกา เห็นว่าการยื่นคำร้องขอรับเงินทดแทนของโจทก์ต่อสำนักงานประกันสังคมเขตพื้นที่ 7 โจทก์อ้างว่า โจทก์ปวดบริเวณเอวเป็นอย่างมากและไม่สามารถเคลื่อนไหวได้ โดยอาการปวดและไม่สามารถ เคลื่อนไหวได้ดังกล่าวมีเหตุจากโจทก์ทำหน้าที่ตรวจสอบและวัดขนาดครุภัณฑ์ซึ่งจำเป็นต้อง เคลื่อนย้ายครุภัณฑ์ที่มีน้ำหนักมากให้แก่ นายจ้าง ข้ออ้างของโจทก์จึงเป็นเรื่องขอรับเงินทดแทน กรณีลูกจ้างประสบอันตราย มิใช่ขอรับเงินทดแทนกรณีลูกจ้างเจ็บป่วย ดังนั้น เหตุแห่งการประสบ อันตรายจึงไม่อยู่ในบังคับของมาตรา 14 ดังที่จำเลยอ้าง จำเลยอุทธรณ์ในข้อต่อไปว่า การรับฟัง พยานหลักฐานของศาลแรงงานกลางไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากศาลแรงงานกลางฟังตาม คำเบิกความของพยานโจทก์ปากนายประสิทธิ์ซึ่งมิได้ยืนยันอย่างชัดเจนถึงอาการเจ็บป่วยของ โจทก์ ส่วนการวินิจฉัยของคณะอนุกรรมการการแพทย์เป็นการวินิจฉัยไปตามหลักวิชาการนั้น ศาลฎีกาเห็นว่า ในการวินิจฉัยข้อนี้ของศาลแรงงานกลาง ศาลแรงงานกลางซึ่งนำพยานระหว่าง คำเบิกความของนายประสิทธิ์ซึ่งเป็นแพทย์ผู้เชี่ยวชาญด้านกระดูกและข้อผู้ตรวจรักษาโจทก์และ ให้ความเห็นประกอบเวชระเบียนฝ่ายหนึ่ง กับคำเบิกความของนาวาอากาศเอกธนาซึ่งเป็น อนุกรรมการการแพทย์คนหนึ่งอีกฝ่ายหนึ่งแล้ววินิจฉัยว่า คำเบิกความของนายประสิทธิ์น่ารับฟัง มากกว่าและเชื่อตามคำเบิกความดังกล่าวว่าโจทก์ประสบอันตรายจากการทำงาน อุทธรณ์ของ จำเลยดังกล่าวมุ่งประสงค์ให้ศาลฎีการับฟังข้อเท็จจริงว่าโจทก์ไม่ได้ประสบอันตรายจากการทำงาน นั้นเอง อันเป็นการโต้แย้งดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานของศาลแรงงานกลาง จึงเป็นอุทธรณ์ ในข้อเท็จจริง ต้องห้ามมิให้อุทธรณ์ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดี แรงงาน พ.ศ.2522 มาตรา 54 วรรคหนึ่ง ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย พิพากษายืน.

องค์คณะ

วิชัย วิวิตเสวี · ขวลิต ยอดเนตร · หัสดี ไกรทองสุข

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th ·
<https://thaideka.online/deka/8568/2548>